

Darja Ostapceva: «Vide sev apkārt ir jāveido interesanta un acij tīkama»

“Uzskatu, ka mēs esam uz šīs zemes nākuši, lai radītu gaismu, vairotu to – gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē,” saka Darja Ostapceva.

Foto no Darjas Ostapcevas personīgā arhīva

Inga Kaļva-Miņina

Laikraksta lappusēs arhitekta profesijas pārstāvji nemaz tik bieži neparādās, tāpēc šoreiz uz sarunu aicināju radošu personību, kurai šī profesija nav sveša. **DARJA OSTAPCEVA**, kuras dzimtā puse ir Rēzekne, Latvijas Arhitektu savienības Sertificēšanas centrā pilda vadītājas vietnieces pienākumus. Paralēli darbam Darja atrod laiku arī gleznošanai un dzejas rakstīšanai. Šogad konkursā «Gada sieviete Rēzeknē 2024» viņa bija viena no 14 nominantēm, kuras tika godinātas pasākuma laikā.

Pastāstiet, lūdzu, par sevi.
– Esmu dzimusi Rēzeknē, kur nodzīvoju līdz 18 gadiem. Tad devos uz Rīgu, kur Rīgas Tehniskajā universitātē sāku studēt arhitektos. Biju tikusi budžeta grupā, kas tolaik bija diezgan liels izaicinājums. Papildus studēju arī gadu Dānijā un pusgadu Prāgā, kur paplašināju savu redzesloku arhitektūras jomā. Desmit gadus nostrādāju arhitektu birojā. 2015. gadā devos atpakaļ uz Latgali, dzīvoju Ludzā un strādāju par pilsētas arhitekti.

No 2023. gada esmu atpakaļ Rīgā, bet nedaudz – konsultāciju līmenī – esmu piesaistīta Ludzas darbiem – šobrīd kā arhitekta izskatu projektus. Pamatdarbs man ir Latvijas Arhitektu savienības Sertificēšanas centrā, vairāk strādāju tieši ar sūdzību izskatīšanu, kad notiek strīdīgi gadījumi un ir jāvērtē projekta risinājumu atbilstība būvniecības regulējumam.

Kas pamudināja pēc vidusskolas absolvēšanas mācīties par arhitekti?

– Tā kā augu mākslinieka ģimenē (*Darjas tēvs ir mākslinieks Pāvels Ostapcevs – I.K.-M.*), tad māksla man vienmēr bija tuva sirij. Taču tika izvēlēta arhitektūra, kas ir saistīta ar mākslu, bet tomēr nopietnāka joma. Protams, arhitektūra no mākslas atšķiras diezgan kardināli. Tagad gan arvien vairāk savā ikdienā mēģinu atrast laiku arī gleznošanai, lai dzīvētu būtu arī radošums. Šobrīd mans darbs vairāk saistīts ar likumdošanu, ar normatīvajiem aktiem, savā ziņā tas ir radoši – visu analizēt, bet gribas attīstīt arī savu otro spārnu, kas saistīts ar gleznošanu un dzeju.

Kas no studiju laika palicis visspilgtāk atmiņā?

– Pusotru gadu studēju ārēmēs. Prāgā tehniskā universitāte ir diezgan līdzīga mūsu Rīgas Tehniskajai universitātei, kaut gan daudz nopietnāk tiek mācīta pilsoņplānošana, bet Dānijā studiju process ir pavisam citādāks – studentiem pusgadā jāapgūst tikai viens priekšmets – projektēšana. Ja pamatuzdevums pusgada laikā ir publiskās ēkas projekts, tad citas nodarbības ir tādas, lai tās palīdzētu sagatavot informāciju, ie-

gūt nepieciešamās zināšanas, kas savukārt palīdzētu tapt tavam projektam. Dāņu arhitektiem ir cita domāšana, viņi daudz vairāk analizē vides emocionālo pusi, iespaidus, ko radīs vieta, velot lielu uzmanību dienasgaismam. Ir svarīgi, veidojot arhitektūru, domāt par dienasgaismas risinājumiem, par to, kā tā krīt, atstarojas, un, spēlējoties ar materiālu virsmām, var panākt ļoti dažādus efektus.

Pēc studijām Dānijā veltīju savu maģistra darbu dienasgaismam un tās izmantošanai arhitektūrā. Tie nav tikai logi, kā esam pieraduši, bet arī platas un baltas palodzes, piemēram, grīdas materiāli un krāsa daudz vairāk ietekmē istabas gaismu nekā sienas vai griesti. Gaisma nekad nav balta, tai ir toņi, ko nosaka atstarojošo virsmu krāsas. Tā ir īsta zinātne, bet, kad es studēju universitātē, tad Latvijā par to netika daudz runāts.

Pastāstiet par darba pieredzi.

– Pirmie darba gadi pagāja, strādājot arhitektu birojā SIA «Zenico projekts» pie tādiem arhitektiem kā Viktors Valgums un Uldis Bērziņš. Strādāju vairāk ar dzīvokļu projektiem, tāpat strādāju arī pie Doma baznīcas fasāžu un vairāku telpu restaurācijas projekta.

Man patīk plānojumu optimizācija. Redzu neparastus risinājumus, kā var būtiski optimizēt plānojumu, veicot tikai nelielas izmaiņas. Bieži vien telpu plānojumi nav parocīgi dzīvošanai vai darbam, bet dažreiz nemaz nevajag daudz izmaiņu, lai iegūtu ērtāku vai gaišāku vidi ar lielāku plašuma sajūtu. Arī strādājot Būvvaldē, esmu konsultējusi cilvēkus šajos jautājumos.

Esat radoša personība – rakstāt dzeju, gleznojat.

– Kopš pusaudzes gadiem rakstu dzeju, bet krievu valodā – dvēsele tā runā. Kopumā man ir divi dzejas krājumi. Viens ir pašizdots 2009. gadā, bet otrs iznāca 2022. gadā. Šobrīd strādāju pie nākamā dzejas krājuma. Savā daiļradē mēģinu aprakstīt ikdienas viedumu, atspoguļot dzīves jēgas meklējumus, tie ir domu graudi, kas palīdz dzīvot. Esmu sākusi rīkot dzejas vakarus

Rēzeknē un aicinu cilvēkus sasildīties un smelties iedvesmu šajos sirsnīgajos pasākumos. Tie ir ļoti atmosfēriski pasākumi.

Kas attiecas uz gleznošanu, protams, mani ir iedvesmojis tēvs. Viņš kopš bērnības man mācīja saskatīt skaistumu it visur – nianšes, toņus, gaismu, kas ir ļoti svarīgi. Šobrīd esmu sākusi vairāk gleznot, un, starp citu, man patīk gleznot tieši gaismu – caur ziediem vai zariem. Uzskatu, ka mēs esam uz šīs zemes nākuši, lai radītu gaismu, vairotu to – gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē. Gaisma ir dzīves sākums, ticība, cerība, saikne ar kaut ko mūžīgu, tas, kas palīdz izdzīvot tos grūtos brīžus.

Esmu gleznojusi arī uz sienām – Ludzas un Rēzeknes bērnodārzos ir manas apgleznotās sienas. Man ļoti patīk šī nodarbe. Gleznas uz sienām ir vēl viena mana mīlestība. Man nepatīk tumšas, pelēkas sienas, kas šobrīd ir modē. Tas minimālisms, kas ir aktuāls jau vairāk nekā divdesmit gadus, ietekmē mūsu domāšanu. Protams, nav jāapglezno visas sienas, tas varētu būt, piemēram, viens zars, viens elements, kas uzreiz atdzīvina telpu. Ne velti mūsu senči tik daudz uzmanības veltīja kokgriezumiem, izšuvumiem, apgleznojumiem. Tas bagātināja dzīvi, jo vizuālais estētiskums baro dvēseli un acis.

Vide sev apkārt ir jāveido interesanta un acij tīkama. Tai nav jābūt raibai, bezgaumīgai, bet kādiem interesantiem akcentiem ir jābūt. Ja tev visapkārt viss ir pelēks, tad šis drūmums ietekmē arī noskaņojumu. Slapjā asfalta tonis, kas joprojām ir tik populārs iekšējās telpās, manuprāt, ievieš drūmumu arī cilvēka domāšanā. Šai krāsai nav rakstura, lielos daudzumos tā rada arī pelēcīgus cilvēkus, kas ir viegli manipulējami, kuri paši nespēj tikt galā ar savām problēmām. Tas nenotiek uzreiz, un tieši tāpēc to nemana. Dzīva sirds nevar mīlēt šo krāsu tādā daudzumā, kādā tā mums tiek pasniegta. Mums iemāca, ka tas ir stilīgi, bet Baltijā ikdienā jau tā ir par maz gaismas un krāsu. Ja gaišie toņi ienāk mūsu interjerā, uzlabojas arī noskaņojums, domāšana un kā rezultāts – veselība.

Ko ieteiktu topošajiem arhitektiem?

– Tas ir ļoti atbildīgs darbs, kas prasa nepārtrauktu sevis pilnveidi, mācīšanos, jo visu laiku ir jāstudē. Latvijā ir ļoti mainīgs normatīvais regulējums, normatīvo aktu grozījumi ir tik bieži, ka izsekot līdzī ir ļoti grūti. Visu laiku ir jātur roka uz pulsa.

Tas nav viegls darbs, turklāt Latvijā arhitekta profesijai diemžēl nav tik liela prestiža. No radošuma šajā profesijā ir diezgan maz, bet, ja ir vēlme būt par arhitektu, tad tas ir jādara. Uzskatu, ka tad, kad cilvēks izvēlas savu dzīves ceļu, viņam ir jātic un jāseko savai sirij. Ja tas ir tavs aicinājums, tad viss noteikti izdosies un pietiks drosmes, pietiks radošuma. Tik mainīgā dzīvē, kādā tā ir šobrīd, nevar izzīlēt to izdevīgo profesiju, kā lai zina, kas būs pat pēc desmit gadiem? Tieši tāpēc ir jādara tas, kas uzrunā un piecē. To arī novēlu katram. ■

Foto no Darjas Ostapcevas personīgā arhīva

Foto no Darjas Ostapcevas personīgā arhīva

Darja ir radoša personība – viņa glezno un raksta dzeju, ir sākusi organizēt dzejas vakarus Rēzeknē, aicinot cilvēkus sasildīties un smelties iedvesmu šajos sirsnīgajos pasākumos

Foto no Darjas Ostapcevas personīgā arhīva

«Ludzas un Rēzeknes bērnodārzos ir manas apgleznotās sienas. Man ļoti patīk šī nodarbe. Gleznas uz sienām ir vēl viena mana mīlestība,» saka Darja

Foto no Rēzeknes Kultūras un tūrisma Facebook lapas

Šogad konkursā «Gada sieviete Rēzeknē 2024» Darja Ostapceva bija viena no 14 nominantēm, kuras tika godinātas pasākuma laikā

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem». «Par projekta raksta «Darja Ostapceva: «Vide sev apkārt ir jāveido interesanta un acij tīkama»» saturu atbild SIA «Vietējā»».

MAF
Mediju atbalsta fonds